

върху мъжа си, който бѣ свѣт-
наль отъ радость.

Царка остави виното и се
замисли:

— Дали тозъ човѣкъ не ми
изпитва ума! И съ голѣма пред-
пазливость спираше погледъ
о Павла.

. . . „Какво е едина, какво
другия! — се питаше тя. Павелъ
като озрѣла ябълка, мъжъ ѝ
— спардушена слива. Едина
мощь — да ти е драго да го
гледашъ и пѣсенъта му да слу-
шашъ, другия — мъжъ ѝ, съ
своята набита глава въ раме-
нетѣ, плешиво чело и подпух-
нали очи, подъ които да бод-
нешъ съ игла, гной ще про-
тече — я отвъръщаваше. На Пав-
ла и пѣсенъта и приказката, го
правиха милъ и приятень“.

Чудно ѝ се виждаше само
какъ мъжъ ѝ, който не е про-